

Stichting Cebos

Geeft mensen met autisme een werkende toekomst

Een persoonlijke aanpak: dat werkt voor Bas!

Bas is 17 jaar als hij aan zijn eerste HBO opleiding begint. Het loopt “niet helemaal lekker” en hij stopt en begint een andere HBO opleiding. Ook daar gaat het niet goed: het werken in groepjes lukt niet, hij doet het liever zelf. Ook de grote mensenmassa’s binnen deze opleidingen zijn niet prettig voor Bas. Helaas lukt het ook niet om een derde HBO opleiding goed te beginnen.

Omdat hij nu echt is vastgelopen gaat hij samen met zijn ouders naar de huisarts. Daar krijgen ze na verschillende tests de diagnose Asperger te horen. Wat volgt is een periode van opluchting en rouw, zoals Bas het zelf noemt. Al snel beginnen verschillende puzzelstukjes op hun plaats te vallen. Ze zoeken verder naar een goede, gerichte opleiding voor Bas die erg goed in cijfers en ook zeer slim is. Bij weer een grote Hogeschool kan hij begeleiding krijgen. Maar dit betekent dat hij als eerstejaars wordt begeleid door een vierdejaars voor wat betreft lesinhoudelijke zaken. En wat hij zoekt is iemand die hem begeleidt met zijn autisme.

Bij haar zoektocht op het internet stuit de moeder van Bas op de websites van Stichting Cebos en ASSpiratie. Het klinkt goed: persoonlijke aanpak, kleine groepen, reistijd buiten de spits. Tijdens het gesprek met Jacqueline Hooijer zijn ze vrijwel gelijk overtuigd: dit is het voor Bas. Toch blijven er spanningen: zou het nu wel lukken?

Hij krijgt een pittige start want tijdens zijn aanmelding blijkt dat de cursus PDL net is begonnen. Hij volgt een stoomcursus van 3 dagen om de achterstand in te lopen, zet zijn tanden erin en slaagt binnen een mum van tijd voor de cursus, en met klinkende cijfers!

Wat volgt is de cursus PDB waar hij inmiddels ook voor geslaagd is. Momenteel volgt Bas de cursus MBA. Daarnaast doet hij werkervaring op bij een bedrijf dat houten vloeren legt. Ook deze stage is geregeld en wordt begeleid door Stichting Cebos. Het gaat allemaal erg goed met Bas en hij ziet de toekomst nu ook heel zonnig tegemoet. Hij is erg te spreken over Jacqueline en de zeer persoonlijke manier van de begeleiding bij het volgen van de lessen. Zo was hij pas met twee modules tegelijk gestart, maar naast de stage bleek dat toch teveel van het goede. Eén gesprekje met Jacqueline en de cursus is teruggebracht naar één module, waardoor Bas het nu toch in zijn eigen tempo goed af kan gaan ronden. Bas is zelf al twee keer achter een vaste baan aan gegaan. Hij geeft aan dat hij zich ook hierin gesterkt voelt door de begeleiding van Jacqueline. Wie weet of drie keer scheepsrecht is?

De moeder van Bas vertelt

Rian, de moeder van Bas, merkt dat haar kind “anders” is dan andere kinderen. Ze vraagt zich wel eens af “wat is er met Bas?” Maar hoe anders hij is ten opzichte van andere kinderen kan ze niet precies zeggen en zowel Rian als haar man zijn ook eigenlijk van mening dat ieder kind weer anders is. Veel dingen, bijvoorbeeld dat hij zo zijn rustmomenten nodig heeft, vallen dan ook onder de noemer “Zo is Bas nou eenmaal.”

Na drie keer een HBO opleiding te zijn gestart en ook drie keer te zijn vastgelopen komt de frustratie hiervan er bij Bas heel heftig uit. Rian neemt hem gelijk mee naar de huisarts en via een verwijzing en tests volgt de diagnose: Asperger.

Een tijd heeft Rian een schuldgevoel, want ze heeft al die jaren al gevoeld dat er “iets” was met Bas en waarom lukte het nou niet om dit eerder te benoemen? Maar ze realiseert zich dan ook dat het de intelligentie van Bas is die hem jarenlang heeft geholpen om zich staande te houden, ondanks zijn Asperger. Ook de sociale houding die de gezinsleden naar elkaar toe hebben, zorgden ervoor dat Bas tot en met de middelbare school een prima jeugd heeft gehad. Moeder en zoon hebben daar samen hele goede gesprekken over gehad en ze zijn daarna ook sámen op zoek gegaan naar de juiste opleiding voor hem.

Na veel gespeur op het internet vindt Rian Stichting Cebos. Het is ook eigenlijk het éنية dat haar aanspreekt. Nu Bas bij Stichting Cebos verschillende opleidingen volgt, merkt ze aan hem dat hij rustiger is geworden en veel beter in zijn vel zit. Het feit dat de lestijden zo zijn geregeld dat hij niet in de spits hoeft te reizen geeft hem minder stress. Hij heeft hierdoor meer energie en is nu zelfs weer gaan hardlopen èn loopt ook wedstrijden. Dat klinkt misschien heel normaal maar voor Bas is het erg moeilijk om zich in grote groepen mensen te bewegen.

Rian is heel trots op haar zoon en ziet de toekomst rooskleuriger tegemoet dan ze in jaren heeft gedaan. Inmiddels volgt ze zelf een master om Autisme Specialist te worden op een middelbare school. Op die manier doet ze kennis op waarmee ze niet alleen Bas maar in de toekomst ook veel andere jongeren kan gaan helpen.